

„О, не го пушай!“ извика тънъкъ остъръ гласъ. „Той ще издълбае дупка въ тѣлото ти!“ Джбътъ помълча, до като всѣки листъ поеме дѣхъ и тогава сладко промълви: „Кълвачътъ трѣбва да си има жилище“ и ясно извика: „Влѣзь!“

Тогава кълвачътъ зачука дървото съ якия си остъръ клонъ, до като направи дупка, достатъчно широка за своето гнѣздо. И джбътъ бѣше радостенъ, че кълвачътъ си намѣри гнѣздо.

Малката катеричка знаеше джбътъ, който пушаше желжди за нея. Студенитѣ дни идѣха и тя трѣбваше да събере своето зимовище. Тя дотърча при приятелския джбъ и го помоли да ѝ даде желждитѣ си.

„Не си давай желждитѣ“, изцъртѣ единъ слабъ гласъ; „до година тѣ ще бждатъ твоитѣ малки дѣца“.

Джбътъ трепна съ всичкитѣ си листа, но отговори: „Дългата студена зима иде и малката катеричка трѣбва да има храна“. Тогава той затърси всичкитѣ си желжди и каза: „Ела, малка катеричке, вземи ги всичкитѣ и бжди топла и честита прѣзъ суровата зима!“ И малката катеричка събра желждитѣ и ги занесе далече въ своето зимно жилище.

Студенитѣ дни дойдоха, птичкитѣ отлетѣха на далечъ, цвѣтята и листята заспаха подъ снѣга и джбътъ остана самъ-саменичъкъ.

